

En sober høstutstilling

Øivind Storm Bjerke

KUNST

«Høstutstillingen»

Kunstnerens hus, Oslo.

Står til 18. oktober

ANMELDELSE

Årets Høstutstilling gir rom for innlevelse og engasjement. Den er faktisk en av de beste fra de siste tiårene.

Høstutstillingen er et symbol for den kunstnerstyrte formidlingen og et møtested for nye og etablerte kunstnere og et bredt publikum. Den er den eneste utstillingen vi har som har greid kunststykket å gjøre samtidskunsten populær, hvilket nok også er grunnen til at mange har mislikt den; popularitet og seriøs kunst var under modernismens glansdager en kontradiksjon.

Årets jury har skåret ned antallet arbeider slik at hvert enkelt verk får tilstrekkelig rom til å bære fram sitt budskap uten å bli slått i hjel av visuell støy fra omgivelsene.

Det første vi møtes av er Schwan Dler Qaradaki og Johannes Høies veggtegning «Absolutt veto» i kafeen på Kunstnerens hus. Verket er ment som en kamphandling mot IS, men slagkraften dempes av den estetiske formen – en blanding av 1800-talls historiemaleri, illustrasjonskunst og manierisme. Den figurative formen, som i seg selv vil være en provokasjon for IS-tilhengere, blir en retorisk gest uten brodd.

Da treffer Grete Johanne Neseblod bedre med sin installasjon av tekstiler smykket med symboler, logoer og slagord knyttet til svartmetall-kulturen. Hun spiller på kontrasten mellom denne kulturens dyrking av rå kraft forvandlet til vakkert kunsthåndverk,

HØYDEPUNKT: Et av høydepunktene er Dag Nordbrendens fotografier, som hans «Bed».

FOTO: ANU VAHTRA

men også kunststrømmets opphøydhed og sosiale status versus populærkulturelle symboler.

Ingrid Torvunds «When I go out I bleed magic» er et heksebrygg av en video som blander elementer fra eventyr, mystikk og naturromantikk i skjæringspunktet mellom rituell performance og rollespill. Torvund framstår som en original og nyskapende ung kunstner med dype røtter i folkekulturen.

Utstillingsprofilen er ellers dominert av en retromodernistisk gjenoppliving av problemstillinger knyttet til flate, rom, persepsjon og materialitet.

Tine Aamot, Peder Kirkvaag Bugge, Marie Buskov, Grete Unstad og Julie Arntzen viser at vi nå kan betrakte nonfigurativ kunst som en etablert genre. En genre som kan perfektioneres til nye kunstneriske høyder. Som i Harald Fønns serie av malerier, der de stemningsmettede, figurative bakgrunnene brytes ned av striper og geometriske fargefelt. Beslektet med retromodernismen er tendensen til å sette håndverk og materialkunnskap i

høysetet.

Erlend Leirdal har lenge utmerket seg gjennom sin følsomhet for treets materialegenskaper og muligheter. Det viser han også gjennom sine to markante, formsterke skulpturer, som forbausende nok er hans debut på Høstutstillingen.

Bjørn-Kowalski Hansens gjenbruk av Henry Thues maleri (1890–1921) av en avislesende mann, stilt opp mot et innrammet eksemplar av avisen mannen leser, fremstår som et nostalgisk tilbakeblikk på appropriasjonskunsten.

Et kvalitetsmessig høydepunkt er serien av fotografier signert etablerte navn som Raymond Mosken, Mikkel McAlinden, Dag Nordbrenden og Bjarte Bjørkum, ispedd enkelte debutanter som Jo Anders Bental.

Som helhet er utstillingen en sober og gjennomtenkt presentasjon. Den gir rom for både innlevelse, kontemplasjon og engasjement fra betrakterens side. Ja, årets utgave er faktisk en av de beste Høstutstillinger fra de siste tiårene.

Øivind Storm Bjerke
kunst@klassekampen.no